

Sygn. akt IV CSK 185/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. H. H. i M. K.
przy uczestnictwie L. T., S. K., M. R., E. J. i R. K.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy M. H. H.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 7 października 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. H. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 7 października 2015 r., opartej na podstawie naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c., oczywistą zasadnością skargi, twierdząc, że zaskarżone orzeczenie „pozostaje w rażącej sprzeczności z literalnym brzmieniem przepisów prawa tj. art. 153 k.c., powszechnie przyjętymi regułami interpretacyjnym oraz ugruntowaną i nie kwestionowaną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, wskazując jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), nie uzasadnił tego twierdzenia stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek, wnioskodawca całkowicie pominął - nieodzowny do wykazania tej przesłanki - aspekt „oczywistości” zarzucanych w ramach podstaw skargi naruszeń prawa.

Skarżący skoncentrował się na przedstawieniu argumentacji zmierzającej do wykazania naruszenia art. 153 k.c., który to przepis nie został ujęty w ramach podstaw kasacyjnych. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z jego

uzasadnieniem musi dla swojej skuteczności zostać sformułowany w granicach podstaw skargi, gdyż jedynie to, co - przy uwzględnieniu art. 398¹³ § 1 k.p.c. - mogłoby być przedmiotem orzekania przez Sąd Najwyższy, może uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania.

Należy dodać, że twierdzenie skarżącego, iż Sąd, dokonując rozgraniczenia nieruchomości nie oparł się na pierwszym kryterium określonym w art. 153 k.c., czyli stanie prawnym, świadczy o niezrozumieniu stanowiska Sądu, które zostało wyraźnie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego skargą postanowienia.

Nie stwierdziwszy okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.